

Страни в главното производство

Ищец: Sotiris Papasavvas

Ответници: O Fileleftheros Dimosia Etaireia Ltd, Takis Kounnafi, Giorgios Sertis

Диспозитив

- 1) Член 2, буква а) от Директива 2000/31/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 8 юни 2000 година за някои правни аспекти на услугите на информационното общество, и по-специално на електронната търговия на вътрешния пазар (Директива за електронната търговия), трябва да се тълкува в смисъл, че понятието „услуги на информационното общество“ по смисъла на тази разпоредба обхваща онлайн информационни услуги, срещу които доставчикът не получава възнаграждение от получателя на услугите, а приходи от реклами, разпространявани на даден уебсайт.
- 2) Директива 2000/31 допуска прилагането на режим на гражданска отговорност за клевета в случай като този по главното производство.
- 3) Предвидените в членове 12 — 14 от Директива 2000/31 ограничения на гражданската отговорност не се отнасят до случая на медийно дружество издател, разполагащо с уебсайт, на който е публикувано електронното издание на вестник, като приходите на това дружество произтичат от търговски реклами, разпространявани на този уебсайт, доколкото то е наясно с публикуваната информация и упражнява контрол върху нея, независимо дали достъпът до посочения уебсайт е свободен или срещу заплащане.
- 4) Предвидените в членове 12 — 14 от Директива 2000/31 ограничения на гражданската отговорност могат да намерят приложение при спорове между частноправни субекти относно гражданската отговорност за клевета, ако са изпълнени условията, посочени в тези членове.
- 5) Членове 12 — 14 от Директива 2000/31 не позволяват на доставчик на услуга на информационното общество да се противопостави на образуването на съдебно производство по предявен срещу него иск за гражданска отговорност, а следователно и на постановяването на привременни мерки от страна на национална юрисдикция. Доставчикът на услуги може да се позове на ограниченията на отговорността, предвидени в тези членове, в съответствие с разпоредбите на националното право, които ги транспонират, или за целите на съответстващото му тълкуване, при липса на транспониране. При все това в разликите на спор като този по главното производство Директива 2000/31 не може сама по себе си да поражда задължения за частноправен субект и следователно позоваването на тази директива не е възможно срещу такъв частноправен субект.

⁽¹⁾ ОВ С 207, 20.7.2013 г.

Решение на Съда (четвърти състав) от 11 септември 2014 г. (преюдициално запитване от Oberster Gerichtshof — Австрия) — Österreichischer Gewerkschaftsbund/Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmungen

(Дело C-328/13) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Директива 2001/23/ЕО — Гарантиране на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности — Задължение на приобретателя да продължи да спазва условията на колективния трудов договор до влизането в сила на друг колективен трудов договор — Понятие за колективен трудов договор — Национално законодателство, което предвижда, че прекратеният колективен трудов договор запазва действието си до влизането в сила на нов)

(2014/C 409/21)

Език на производството: немски

Запитваща юрисдикция

Oberster Gerichtshof

Страни в главното производство

Жалбоподател: Österreichischer Gewerkschaftsbund

Ответник: Wirtschaftskammer Österreich — Fachverband Autobus-, Luftfahrt- und Schifffahrtsunternehmen

Диспозитив

Член 3, параграф 3 от Директива 2001/23/ЕО на Съвета от 12 март 2001 година относно сближаването на законодателствата на държавите членки във връзка с гарантирането на правата на работниците и служителите при прехвърляне на предприятия, стопански дейности или части от предприятия или стопански дейности трябва да се тълкува в смисъл, че „условията на всеки колективен трудов договор“ по смисъла на тази разпоредба обхващат и установените с колективен трудов договор условия, които съгласно правото на съответната държава членка въпреки прекратяването на този договор запазват действието си спрямо урежданите от него непосредствено преди прекратяването му трудови правоотношения, докато за тези правоотношения не влезе в сила нов колективен трудов договор или докато не бъде сключено ново индивидуално споразумение със съответните работници.

⁽¹⁾ ОВ С 274, 21.9.2013 г.

Решение на Съда (девети състав) от 11 септември 2014 г. (преюдициално запитване от Nejvyšší správní soud — Чешка република) — Ministerstvo práce a sociálních věcí/B.

(Дело C-394/13) ⁽¹⁾

(Преюдициално запитване — Социална сигурност на работниците мигранти — Регламент (ЕИО) № 1408/71 и Регламент (ЕО) № 883/2004 — Приложимо национално законодателство — Определяне на държавата членка, компетентна да предостави семейно обезщетение — Положение, в което работникът мигрант и семейството му живеят в държава членка, в която са съсредоточени интересите и/и е отпуснато семейно обезщетение — Молба за отпускане на семейно обезщетение в държавата членка по произход след изтичане на срока за получаване на обезщетение в държавата членка по пребиваване — Правна уредба на държавата членка по произход, съгласно която такива обезщетения се предоставят на лицата с регистриран в тази държава постоянен адрес)

(2014/C 409/22)

Език на производството: чешки

Запитваща юрисдикция

Nejvyšší správní soud

Страни в главното производство

Жалбоподател: Ministerstvo práce a sociálních věcí

Ответник: B.

Диспозитив

1) Регламент (ЕИО) № 1408/71 на Съвета от 14 юни 1971 година за прилагането на схеми за социална сигурност на заети лица, самостоятелно заети лица и членове на техните семейства, които се движат в рамките на Общността, в изменената и актуализираната му редакция с Регламент (ЕО) № 118/97 на Съвета от 2 декември 1996 година, изменен с Регламент (ЕО) № 592/2008 на Европейския парламент и на Съвета от 17 юни 2008 година, и по-специално член 13 от него, трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска държава членка да се приема за компетентна да отпусне семейно обезщетение на дадено лице само защото то и/а регистриран постоянен адрес на територията ѝ, без то и членовете на семейството му да работят или да пребивават обичайно в тази държава членка. Член 13 от този регламент трябва да се тълкува в смисъл, че не допуска също държава членка да предоставя семейни обезщетения на дадено лице, когато тя не е компетентната по отношение на него държава, освен ако не е налице точна и особено тясна привръзка между разглежданото положение и територията на първата държава членка.